

Closet Story aneb Jak jsem nechtěl volat hasiče

Vše začalo samozřejmě zcela nevinně. Společně s kamarádem jsme zavítali do nejmenované hospůdky u nejmenovaného rybníku v nejmenované části Prahy. Nedlouho po nás dorazila i má přítelkyně (hlavní hrdinka tohoto příběhu.) Důvodem společného posezení byl kamarádův nákup nového mobilního telefonu. V době tomuto předcházející jsem byl totiž tímto kamarádem jakožto „expert na mobily“ požádán o radu při nákupu nového „telefonu komorkowego“. Dotyčný si mnou doporučený přístroj zakoupil a při společném posezení potřeboval vysvětlit, „co s tím hajzlem má vlastně dělat“.

Tedy jsme při žejdlíku moku pěnivého probírali tematiku používání a využití nového mobilního mazlíčka. Přítelkyně se mezitím bavila s kamarádkou svou, kterou mezitím v krčmě potkala. Po odchodu dotyčné kamarádky se má přítelkyně odebrala směrem na toalety, což nám sdělila. My jsme však tomuto sdělení kupodivu nevěnovali zvláštní pozornost. Jednak z důvodu zabrání do mobilní techniky, dále z toho důvodu, že by tato informace byla nějak podstatnou... Souhra všech těchto okolností byla příčinou toho, že jsme si s kamarádem ani nepovšimli, že se přítelkyně delší dobu nevrací. Po blíže neurčité době jsem byl i já nucen dojít si na „chlapečky“. Při odchodu od stolu jsem si povšiml, že přítelkyně stále absentuje. Tedy jsem při průchodu kolem dámských toalet „houknul“: „Copak, že tak dlouho? Blinkáš? ☺“ Zpoza dveří se ozvalo: „Debile! Konečně, že jdeš. Jsem tu zabouchnutá a nejde to otevřít!“ (Pozn. o tomto faktu nemohla dát přítelkyně vědět, neboť svůj mobil nechala na stole v lokále)

K upřesnění potřeba dodat, že konkrétní komůrka, kde byla přítelkyně uvězněna, byla místnost 1x1,5m s malým okénkem, kudy by i osoba dospělá mohla se protáhnouti, ovšem pokud by nebyla přítomna mříž. Přítelkyně ještě dodala: „Sice nemám klaustrofobii, ale už mě to tu trošku nebaví.“

Po vyhodnocení situace a uvědomění obsluhy (s náhradním klíčem, který nebyl) jsem se (se souhlasem obsluhy) rozhodl vyrazit dveře. Jelikož se však jednalo o speciální model papírových dveří (překližkové desky vyplněné papírem), akce se nesečkala s úspěchem. Po chvíli bezradnosti jsem se tedy rozhodl, že ač s pocitem studu, zavolám na jednu z HS a poprosím, zda by na místo nevyslali referenta s planžetami. Souhlasili (telegrafista i VČ) a že ho pošlou. Ještě jsem dodal, že samozřejmě počkám na ulici. Za necelých deset minut se však (k mému zděšení) rozblíkala celá ulice a přiřítlo se Iveco s celým výjezdovým družstvem. Jednotka vyskákala z vozu a „hurá“ k dámským toaletám. Celá restaurace jako mávnutím kouzelného proutku ztichla. Chlapci hasičští přišli na to, že planžetami dveře otevřít nelze, neboť zámek se rozpadl a tudíž by ani vylomení nepomohlo a že tedy použijí páčidla (další taktiku tohoto postupu netřeba rozebírat). Ani tento postup se však nesečkal s úspěchem, neboť, jak je výše zmíněno, jednalo se o specifický typ dveří a páčidlo se do nich pouze zakrojilo a jediné, co vytvořilo, byl souměrný zářez o šířce 3cm. Nezbylo tedy nic jiného, než dveře za pomoci hasičské sekery jemně rozebrat.

Přítelkyně byla ráda, že je po téměř půl hodině hasičského zápolení s dveřmi konečně vysvobozena a hasiči mohli s pocitem dobře odvedené práce a s vědomím dalšího zachráněného života odjet zpět na základnu.

Po této události jsme s díky zaplatili útratu a raději se odebrali zpět k domovu. Ač se jedná o restauraci v blízkosti našeho bydliště, k její další návštěvě jsme se odhodlali až po více jak roce...